

Parantaminen ei tapahdu puhumalla Healing is not a talking cure

Christian Science Sentinel, 23.5.1988

Allison W. Phinney, Jr.

Ystäväni kertoi minulle, miten hän teki rukoustyötä erään henkilön kanssa, joka oli kääntynyt hänen puoleensa tarvitessaan kristillistä parantamista. Ystäväni ei paljastanut minulle mitään luottamuksellisia asioita. Hänelle tämä oli kuitenkin ensimmäinen tällainen kokemus, ja hän selitti innostuneena, miten monia asioita hänelle oli selvinnyt rukouksen avulla. Hän sanoi kertovansa potilaalle jatkuvasti kaikista niistä asioista, jotka tarvitsivat korjaamista, ennen kuin paraneminen voisi tapahtua.

En voinut vastustaa kiusausta ja kysyin häneltä yllättäen, olisiko hän pettynyt, jos paraneminen tapahtuisi liian nopeasti. Nauroimme molemmat ja hän ymmärsi asian.

Meidän pitäisi ehkä olla valmiimpia parantamaan ilman pitkäkestoista inhimillistä neuvontaa ja ohjausta. Vaikka rukous saattaakin tuoda päivänvaloon sekä potilaan että parantajan ajatustapoja, jotka vaativat korjaamista, ei parantaminen, sellaisena kuin se ymmärretään Kristillisessä Tieteessä, ole puhumalla parantamista, ei psykologista persoonallisuuden tutkimista eikä painostamista syntien tunnustamiseen. Silloinkin kun Kristillisen Tieteen hoito näyttää vaativan tietyn ajan, parantamisen vakaa perusta on joka tapauksessa rukouksessa, joka äänettömästi tunnustaa vain yhden Mielen, Jumalan, ja tottelee Häntä sen sijaan että hoito olisi ihmismielen uutteraa toimintaa.

Vastatessaan erääseen parantamista koskevaan kysymykseen Mary Baker Eddy sanoi kerran: "Jokaisesta potilaasta ei tarvitse tehdä (Kristillisen Tieteen) opiskelijaa hänen sen hetkisen sairautensa parantamiseksi, jos tarkoittitte tätä. Jos niin olisi, Tieteellä olisi vähemmän käytännön merkitystä. Monet apua hakevat eivät ole valmiita käymään Kristillisen Tieteen peruskurssia" (*Miscellaneous Writings 1883-1896*, s. 38-39).

Aivan Kristillisen Tieteen parantamisen alkuaikoina parantuneilla ihmisillä oli tietysti erilaisia uskonnollisia taustoja ja heissä oli myös uskonnottomia. Samoin he olivat erilaisia koulutukseltaan, moraaliltaan ja henkisesti kehitykseltään.

Perheenjäsenet ja tutkimuksen tehneet lääkärit uskoivat erään nuoren miehen kuolevan, sillä häntä oli ammuttu sydämeen. Hän ei tiennyt mitään Kristillisestä Tieteestä, oli tiedoton eikä näin ollen voinut keskustella praktikon kanssa, mutta hän virkosi muutaman minuutin kuluttua hoidon aloittamisesta. Hän parani pian täydellisesti. Ilman että hän oli lainkaan keskustellut Kristillisen Tieteen teologiasta, hänellä oli tajuihinsa tultuaan voimakas halu harjoittaa Kristillisen Tieteen parantamista. Hän kysyi: "Onko tämä jotain, minkä voin oppia ja parantaa muita?" Myöhemmin hänestä tuli Kristillisen Tieteen praktikko. (Kuvaus tästä on kirjassa *A Century of Christian Science Healing*, s. 25-29. Ensimmäinen raportti samanlaisesta parantumisesta löytyy kirjasta *Miscellaneous Writings*, s. 439-440.)

Muita suomenkielisiä käännöksiä on verkkosivustolla <http://www.spirituality.com/ktviestin>

© 2010 The Christian Science Publishing Society (CSPS)

Voitte ottaa kopioita tästä artikkelista enintään 50 kappaletta jaettavaksi omakustannushintaan. Tätä artikkelia ei saa lähettää sähköpostitse tai laittaa verkkosivustolle. Sen sijaan voitte lähettää tai laittaa linkin tähän CSPS:n verkkosivuston artikkeliin. Saadaksenne luvan tämän artikkelin painamiseen jossain muussa julkaisussa pyydämme teitä ottamaan yhteyttä sähköpostilla copyright@csps.com ja kirjoittamaan englanniksi aihe-kenttään "Copyright Request".

Ei ole epäilystäkään siitä, että kristityt voivat ja heidän pitäisi rohkaista ja auttaa toinen toistaan kääntämään ajatukset Jumalan puoleen. Kristillisen Tieteen praktikko voi jakaa esimerkkejä, oivalluksia ja erityistä henkistä totuutta. Hänellä on täysi syy olla läpeensä ystävällinen, rakastava ja kärsivällinen. Kun joku pyytää hoitoa kristilliseltä tieteilijältä, hän ei siis todellakaan pyydä kumppanin korviketta tai neuvonantajaa vaan pikemminkin rukousta, joka sulkee hänet lempeästi sen henkisen perustotuuden piiriin, jossa Jumala on kaikkivoipa ja kaikkialla läsnäoleva ja mitätöi siten jokaisen muun näennäisen voiman tai vaikuttavan tekijän. Tähän rukoukseen saattaa liittyä tai olla liittymättä neuvoja henkisten asioiden opiskelusta. Sitä ei aina edellä laaja-alainen keskustelu.

Muistan esimerkiksi ajan, jolloin kärsin ankarasta kivusta. Eräänä yönä kipu oli voimistunut niin pahaksi, että vapisin. Se muistutti tilaa, joka minulla oli ollut useita vuosia aikasemmin ja josta olin parantunut Kristillisen Tieteen avulla noin viikossa. Tällä kertaa tilanne näytti kuitenkin haastavammalta. Puhuin tuona yönä hyvin lyhyesti erään praktikon kanssa pyytäen, että hän rukoilisi puolestani, ja muutaman minuutin kuluttua kipu vaimeni ja hävisi. Se oli ongelman loppu noin kaksikymmentäkaksi vuotta sitten.

Kuluipa parantumiseen miten pitkä aika tahansa, parantamisen todellinen *perusta* ei ole sanallisessa vakuuttelussa tai vähitellen tapahtuvassa kehityksessä, sen perustana pysyy henkinen ja tieteellinen tosiasia jumalallisesta, kaiken sisältävästä todellisuudesta. Koska todellisuuteen ei sisälly sairautta, tuskaa tai pahaa vaan ainoastaan Jumalan hyvyttä, tämän tajuaminen voi tuoda inhimilliseen kokemukseen hyvin erilaisen näkemyksen asioista. Usein praktikon ja potilaan on kasvettava henkisesti merkittävässä määrin, jotta tällainen tajuaminen on mahdollista. Kuten Mary Baker Eddy, Kristillisen Tieteen perustaja, kirjoittaa: “Katumuksen, henkisen kasteen ja uudestisyntymisen avulla kuolevaiset hylkäävät aineelliset uskomuksensa ja väärän yksilöllisyytensä” (*Tiede ja terveys sekä avain Raamattuun*, s. 242).

Kristus Jeesus puhui niistä, jotka virheellisesti kuvittelevat, että Jumala kuulisi heitä “heidän monisanaisuutensa tähden” (Matteus 6:7, vuoden 1932 Raamatun käännös). Jumalalle ei todellakaan tarvitse kertoa mitään, mitä hän ei tietäisi – eli että ihminen, Hänen täydellinen ilmentymänsä tai kuvansa ja kaltaisuutensa olisi jotenkin puutteellinen. Myöskään ei maailmankaikkeuden yhtä ja ainoaa älyä, Jumalaa eli Mieltä, joka ilmenee ihmisessä, tarvitse suostutella tekemään jotakin. Samoin ihmisellä eli omalla todellisella itseydellämme ja niiden todellisella itseydellä, joiden puolesta rukoilemme, on yksi Mieli.

Jos muistamme puhuessamme, että sen täytyy perustua Jumalan kuuntelemiseen, ehkä silloin tarvitsemme vähemmän inhimillisiä sanoja, koemme aidompaa rakkautta, innoittuneempaa henkistä ymmärrystä ja lisääntyvää parantamista.